

hvor Højre og det moderate Venstre — jeg ved ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk i det høje Landsting, men i alt Fald Regeringspartiet — have stemt sammen. Nej, det vil jeg ikke være i Stand til, og det, som sker her ved Forslag om en midlertidig Finanslov, saaledes som der foreslaas og tages tilbage, viser ogsaa, at der er ingen Mulighed for at skille Højre og Ministeriet fra hinanden. Disse to elskende ville komme til at omgaas hinanden lige kærligt i Fremtiden, hvad enten jeg siger det ene eller det andet.

Den ærede Ordfører for Højre (Bramsen) sagde til mig, at det er Landstingets Pligt og Ret at gennemgaa Finanslovsforslaget. Hvis det er Landstingets Pligt, vil jeg have Lov til at sige, at saa opfylder det denne Pligt overordentlig daarligt, for jeg har ikke noget Eksempel paa, at virkelig det høje Landsting har gennemgaaet Finanslovsforslagets Poster, saaledes som det foregaar i Folketinget, hvad der jo vilde være Idealet, eller i alt Fald gennemgaaet det saaledes, at man kommer til en nøjagtig Udmaaling af, hvad der er fornødent eller ikke, hvilket omtrent vil sige det samme som, hvad der er Rigsdagens Opgave overfor Finanslovsforslaget. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) henviste til, at den højtærede Finansminister havde sagt, at man her fra Samlingens Begyndelse kunde følge med Folketingets Forhandlinger. Ja, det forekommer mig virkelig, at det er for platonisk en Fornøjelse for det høje Landsting at læse Rigsdagstidenden, og man behøver egentlig ikke Finansministerens Opfordring til at gøre det. Hvis det er det, som Retten og Pligten bestaa i, er den saare ringe. Men hvis der skulde finde noget saadant Sted som en Gennemgaaen af Finanslovsforslaget fra Landstingets Side, maatte det jo ske gennem Landstingets Finansudvalg. Jeg har den Ære at være Medlem af dette Finansudvalg, men siden det er nedsat, har det ikke en eneste Gang — den Hemmelighed tør jeg rolig røbe — behandlet en eneste Post paa Finansloven. Vi have overhovedet ikke haft den til Behandling. Hvis det var vor Pligt, hvorfor sætter da ikke Formanden for dette Udvalg Finanslovsforslaget til Forhandling i Finansudvalget? Det er ikke sket, og det sker ikke; jeg tør rolig sige, at det sker overhovedet ikke i Landstinget. Og hvorfor? Fordi Folketinget behandler Finanslovsforslaget først, fordi Folketinget ifølge Grundloven har den Opgave at behandle Finanslovsforslaget, og fordi det

er den hele demokratiske Forfatningsteori her i Landet, at Folketinget har Overvægten over Finanslovsforslaget, behandler det og sender det op til Landstinget, og at Landstinget tager det i Folketingets Affattelse. Ja, naturligvis, der kan godt gøres Indflydelse gældende paa et enkelt Punkt, og det vil ogsaa ske i Aar — hvem modsiger det? Men det berører ikke Hovedsagen, som er, at den konstitutionelle Teori her i Landet, som den er udformet i mange, mange Aar og egentlig har været i Hævd inden det saakaldte Systemskifte, er den, at Landstingets Indflydelse paa Finansloven er forsvindende. Folketinget har den hele Indflydelse. Den Gang, vi havde Højreministerier her i Landet — og vi kunne jo huske saa langt tilbage, baade det ærede Medlem og jeg, da vi ere jævnaldrende — den Gang vi havde provisoriske Ministerier her i Landet, den Gang Landstinget havde Herredømmet, hvad saa? Gennemgik da Landstinget Finanslovsforslaget i dets enkelte Poster? Aldeles ikke. Folketinget — man kan kalde det heldigt eller uheldigt under de daværende Forhold — gennemgik Finanslovsforslaget fuldkommen paa samme omhyggelige Maade, som det gør nu. Men ganske vist skete der det, at naar det kom til Landstinget, kom der Konflikt, og vi fik provisoriske Finanslove. Men for Resten de allerfleste Bevillinger, ja næsten alle — det var jo egentlig kun Militærbevillinger, vi stredes om — bleve i Virkeligheden til Lov — eller da til provisorisk Lov, thi jeg kan jo i Virkeligheden ikke sige, at det var Lov — bleve gennemførte saaledes, som Folketinget havde villet det. Dette er hævdet her i Landet, og det er der ingen Afvigelse sket fra; saaledes er Regelen. Om det er heldigt eller uheldigt, diskutere vi ikke i dette Øjeblik; om det var muligt at vende det helt om, saa Landstinget fik samme Indflydelse som Folketinget, det kan være. Men jeg kan forsikre det højtærede Medlem, for hvem jeg har megen personlig Respekt, og hvis Personlighed og Ordførerstilling ogsaa give ham megen Autoritet her i Salen, at det er ikke den Adfærd, han viser, naar han bøjer sig for Regeringen, som egentlig skulde give ham og hans Parti i Landstinget en særdeles Indflydelse i Politik. Jeg vover at sige dette, skønt jeg antager, at den højtærede Finansminister vil sige, at nu hidser jeg igen Højre op imod Regeringen; men jeg maa tilstaa, at hvis jeg skulde hidse Højre op imod den, vilde jeg ikke tage mig det uhyre nær, for jeg el-